

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2019. december 26-án. Karácsony II. napján.

Textus: Jelenések könyve 4. rész 1-2. verse: „Ezek után láttam, hogy íme, nyitva van egy ajtó a mennyben, és az előbbi hang, amelyet olyannak hallottam, mint egy trombitáét, beszél velem, és így szól: Jöjj fel ide, és megmutatom neked azokat, amiknek ezután meg kell történniük. Azonnal elragadtattam lélekben, és íme, egy trón állt a mennyben, és a trónon ült valaki.”

Kedves Testvéreim!

Karácsony ünnepe az, amit a legjobban el tudunk képzelni. Sok eseménye olyan, amit ki tudunk ábrázolni, el tudunk játszani. Lehet pásztor és angyal a szereplők között, de megjelenhetnek a napkeleti bölcsek, amint keleti öltözékben leborulnak a jászol előtt. Megjeleníthetjük Máriát és Józsefet, amint mennek Betlehem felé, vagy éppen, amikor fogadják a látogatókat. Csak a lehető legkritikább esetben van azonban az élő szereplők között a gyermek, aki megszületett.

Hadd mondjam azt, hogy teljesen rendben van ez így. Nem is nagyon lehetne mit kezdeni azzal a ténnyel, hogy egy gyermekben maga a Mindenható Isten van jelen. Nem tudnánk kiábrázolni azt a csodát, nem tudnánk megjeleníteni azt az erőt, ami Betlehemben összpontosult Jézus születése alkalmával. Itt ugyanis nem csupán földi szereplő jelenik meg, hanem Őbenne a menny minden áldása és ereje megjelent. Ahogyan Pál apostol írta: „megjelent Isten üdvözítő kegyelme minden embernek.” (Tit. 2.11)

Amikor néhány nappal ezelőtt elkezdtek olvasni a Jelenések könyvét, akkor János apostol olyan különleges csodában részesült, hogy betekintést nyerhetett a mennyi világba, sőt onnan jövő üzenetet adhatott tovább a 7 gyülekezetnek. Mondhatom nyugodtan, hogy a fordított karácsony zajlott le Pathmosz szigeten. Míg Jézus születésekor a menny lépett be a földi világba, addig János a földi világból tekinthetett be, léphetett be a mennyi világba. A mai napon ismét egy látomás került elénk, Isten mennyi trónusáról, az Őt imádó vénekről, a csodás megjelenéséről, és királyi uralmáról.

Ez a kép pedig nincsen olyan messze karácsony üzenetétől, mint azt első ránézésre gondolnánk. Karácsonykor az a hatalmas mennyi király lépett egy csecsemő formájában közénk, akiről itt a felolvasott igeszakasz szól. Ez a király küldte el követeit, angyalait Máriához, a pásztorokhoz, hogy útmutatást adjanak, hogy a földön is minden igazodjon a mennyi tervhez. A most kiragadott látomás részlet erről ad nekünk egy kis ízelítőt: miként valósult meg a mennyi terv Jézus Krisztus megszületésével.

Az első és legfontosabb, hogy megnyílt egy ajtó. Ott, ahol korábban nem volt direkt átjárás, ahol előtt nem lehetett bejutni, ott most egy nyitott ajtó látható. A templom mellett van egy kőfal, aminek a végére nem is olyan régen készült egy ajtó. Addig nem lehetett külön a hátsó udvarba bemenni, most már erre is van lehetőség. A falon nyílt egy ajtó. A menny falán is megnyílt egy ajtó azzal, hogy Jézus Krisztus eljött a földre, hogy elvégezte a megváltás munkáját.

Azt hiszem, hogy ennél nagyobb biztatása nem is nagyon lehet karácsony ünnepének. Isten felé az ajtó nyitva áll. Nincsen szükség most már semmilyen közbenjáróra, nincsen szükség a papokra, nincsen szükség áldozatokra, sem semmilyen külső kellékre. Csak a lelkünkre van szükség, amelyik elindul a menny felé, és beszél a megnyitott ajtón.

Tudom azt, hogy mi az Istennel kapcsolatos dolgainkat hajlamosak vagyunk túlbonyolítani. Pedig itt nincsen semmi bonyolult. Egyszerűen el kell fogadnunk, hogy Jézus Krisztus által beléphetek a mennyi világba. El kell fogadnunk, hogy a bűnbánatunkat követő bűnbocsánatot azért hozta el Megváltónk a földre, hogy még bűnös emberként is, vére által megtisztítva beléphessünk a mennybe. El kell fogadnunk a Krisztus által megnyitott ajtót.

Hogyha van valami, ami nagyon nehezen megy nekünk, akkor az éppen az elfogadás. Nem is olyan régen valaki egy különleges ajándékkal lepett meg minket. Tudtam, hogy nem mi vagyunk a rászoruló, hanem éppen ő. Mégis mi kaptunk ajándékot. Óriási vívódás volt, hogy vajon ezt megtehetem-e, elfogadhatom-e. Végül az győzött meg az elfogadás mellett, hogy nagy szeretettel, és őszinte szívvel adta mind ezt nekünk. Az elfogadásnál ugyanis nem az a kérdés, hogy megérdemeljük-e, hogy akitől kaptuk, az vajon nincsen-e nálunk rosszabb helyzetben, hanem az a kérdés, hogy aki felajánlja az ajándékát, ő milyen lelkülettel teszi ezt.

Isten tiszta szeretettel, a lehető legőszintébb örömmel készítette el nekünk Jézus Krisztus eljövételét. Őbenne a létező legszebb formáját adta az Ő jóságának. Ő maga mondott le a mennyi világról, hogy eljőjön a földre. Ő maga vállalta a szenvedést, hogy nekünk ne kelljen a bűneink miatt a szenvedést elhordoznunk. Ő maga halt meg, hogy nekünk ne kelljen az örök halálra lépnünk, hanem eljussunk az örök életre. Isten lelkületére Jézus szavai a leginkább érvényesek: „mert úgy szerette Isten a világot, hogy egy-

***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2019. december 26-án.
Karácsony II. napján.***

szülött fit adta, hogy aki hisz öbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen”. (János evangéliuma 3.16)
A nyitott ajtó elfogadása nem más, mint a hitünk, amivel Jézus Krisztus felé fordulunk.

A felolvasott látomásból, hogy miként valósult meg a mennyei terv Megváltónk születésével, a második eleme az, hogy felmehetünk Krisztus által a mennyei trónushoz. Nem egyszerű ez sem. Nem természetes, hogy az örökkévaló királyhoz beléphetünk. Próbáljuk meg mondjuk azt, hogy bejussunk az angol királynő elé. Mennyi procedúrán kellene keresztülmennünk, hogy ez megtörténhessen. Megvizsgálnának mindent, hogy miért akarunk menni, mit akarunk elmondani, elmondának pontosan, hogy mit tehetünk, és mit nem tehetünk meg. Meghatároznák, hogy hány perc áll rendelkezésünkre. Amikor pedig az idő letelt, abban a pillanatban ki kellene jönnünk a királynő fogadó szobájából.

Jézus Krisztust azért küldte el a Mindenható erre a földre, hogy ne kelljen külön procedúrákat végig állnunk, vagy végig ülnünk ahhoz, hogy bejussunk a mennyei trónushoz. János apostolnak minden további nélkül sikerült. Nem azért, mert neki ez különleges kiváltsága volt, hanem azért, mert Krisztus ezt lehetővé tette. Nincsen meghatározva, hogy mit mondhatunk el, hogy mennyi ideig beszélhetünk, hogy milyen formában kell viselkednünk. A mennyei trónhoz odajárulhatunk, mert van közbenjárónk, aki odavezet minket. Krisztus olyan, mint a legbizalmasabb belső embere a királynak, akin keresztül minden akadály nélkül be lehet jutni az uralkodó elé. Megváltónk a mennyei Atya trónjához visz be minket. Ahogyan a Zsidókhoz írt levélben is olvassuk a biztatást: „Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk.” (Zsid. 4.16)

Végül pedig a mennyei terv abban is megvalósult a karácsonyi eseményben, hogy megláthatjuk azt a királyt, a Mindenhatót, aki a trónon ül. Ez pedig végképp nem természetes. Istent nem láthatja senki úgy, hogy életben maradna. Mégis, amikor Krisztus tanította az övéit, akkor elmondta, hogy „Aki engem lát, látja az Atyát”. (Jn. 14.9)

Jézus Krisztus minden tetteben megjelent közöttünk a mennyei király, aki a trónuson ül. Amikor gyógyított, akkor mennyei erő áradt ki belőle. Emlékezhetünk arra a történetre, amikor a vérfolyásos asszony odament Jézushoz, s hátulról megérintette a ruhája szegélyét. Jézus megérezte, hogy erő áradt ki belőle, ami meggyógyította az asszonyt. Amikor Megváltónk csodákat tett, akkor a mennyei hatalom cselekedett. A tenger lecsendesítése után csodálkozva és félelemmel kérdezik az ott lévők: „Ki ez, hogy a szél is, a tenger is engedelmeskedik neki?” (Mk. 4.41) Aki látta Krisztus tetteit, az láthatta a mennyei trónuson ülő, hatalmas és erős királyt. Ezért válaszolhatta Jézus Keresztelő János kérdésére, amikor megkérdezte, hogy te vagy-e az eljövendő Messiás, vagy mást várunk, hogy „Vakok látnak, sánták járnak, leprások tisztulnak meg, süketek hallanak, halottak támadnak fel, a szegényeknek hirdettetik az evangélium...” (Lk. 7.22)

Ez a látás azonban abban is megnyilvánul, hogy aki hallgatja a Megváltót, az hallja a trónuson ülő hangját. A főpapi imádságban mondta el Jézus: „azokat a beszédeket, amelyeket nekem adtál, átadtam nekik, ők pedig befogadták azokat, és valóban felismerték, hogy tőled jöttem, és elhitték, hogy te küldtél el engem.” (Jn. 17.8)

Karácsony igazi csodáját fedezhetjük fel János apostol látomásában. Ez pedig az a csoda, hogy Krisztus a mennyei világot lehozta a földre, hogy ereje és áldása által megnyíljon az ajtó, amin keresztül oda-léphetünk a Mennyei Atya trónjához. Mit kell akkor tennünk ahhoz, hogy a mennyei erőben részünk legyen? Csak annyit, hogy megnyitjuk a szívünket és befogadjuk a megszületett Megváltót, a mi Urunkat, Jézus Krisztust!

„Jön a Megváltó, | meleggel, fénnel | tölti be házunk! | Csak jól vigyázzunk, | hogy észrevétlen | el ne haladjon, | s itt ne maradjunk | mi a sötétben! || Szép karácsonyfa | nem elég nékem. | Nem elég semmi. | Jön a Megváltó: | Őt magát vágyom | szívembe venni. | Olyan lesz akkor, | mintha minden nap | karácsony lenne! || Puha jászolként | vár a szívem rád: | Végy, Uram Jézus | lakozást benne!” (Túrmezei Erzsébet: Jön a Megváltó)

Amen!